

andet politiudrykninger til husspektakler, til særlig støtte til børn og unge, til sygemeldte medarbejdere og til sygehusbehandling.

Bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser

Ad 1

1. maj 1997 trådte en ny østrigsk lovgivning om beskyttelse mod vold i familien i kraft. Lovgivningen bygger på den grundtanke, at det er voldsudøveren selv, der må bære konsekvenserne af volden – og ikke ofret. Og at ofret har ret til beskyttelse, sikkerhed og støtte.

Hovedindholdet i den nye lovgivning er muligheden for at bortvise en person, der udgør en trussel mod andre, fra hans eller hendes bolig og dennes umiddelbare nærhed og forbyde personen at vende tilbage. Lovgivningen er fulgt op med obligatoriske træningsprogrammer for politiet og hjælp til såvel offer som voldsudøver.

Politiet har mulighed for umiddelbart at bortvise den voldelige person fra den fælles bolig. Bortvisningen kan højst vare i ti dage, med mindre der er fremsat anmodning om en retskendelse i henhold til § 382 b i loven om beskyttelse mod vold i familien.

Justitsministeren har den 3. juli 2001 i supplerende besvarelse af S 2260 til Jann Sjursen (KRF) blandt andet beskrevet § 382 b således:

»...Lovens § 382 b fastlægger, under hvilke omstændigheder den midlertidige bortvisning kan finde sted, og definerer, hvilken familiekreds der er tale om. Loven sigter først og fremmest på at beskytte den voldeliges nærmeste familie, men udstrækker også beskyttelsesmuligheden til lidt fjernere familiemedlemmer, såfremt de har fælles bolig med den voldelige person eller har haft det inden for de seneste tre måneder.

Grundlaget for bortvisningen er en retskendelse. Selve bortvisningen foretages normalt af politiet.

Loven indeholder ikke bestemmelser, der fastlægger den tidsmæssige udstrækning af bortvisningen. Denne kan dog sammenlagt ikke overstige tre måneder, medmindre den krænkede part i mellemtiden har indgivet anmodning om skilsmisse, om ophævelse af ægteskabet eller om deling af formuefællesskabet, jf. § 382 b (4).

Praksis i Østrig er efter det oplyste, at man normalt fastsætter bortvisningen til 10 dage ad gangen, og at den krænkede derefter løbende kan begære fristen forlænget. Det fremgår af ambassadens udtalelse, at der i praksis ofte indgives anmodning om skilsmisse, om ophævelse af ægteskabet eller om deling af formue-

fællesskabet, i hvilke tilfælde bortvisningen som nævnt sammenlagt kan overstige tre måneder.« (jf. Folketingstidende 2000-01, Folketingets forhandlinger side 6792 og 9617).

Politiet i Østrig har endvidere fået pligt til inden 24 timer efter bortvisningen at underrette såkaldte interventionscentre om den umiddelbare bortvisning, hvorefter disse centre kan tage kontakt til kvinderne i den mest kritiske fase. Centrene følger op på sagen adskillige gange med jævne mellemrum for at sikre, at volden ikke (igen) bliver en privat sag. En evaluering har vist, at kvinderne er glade for denne gentagne kontakt.

Det østrigske Indenrigsministerium har foranlediget en undersøgelse af den nye lovgivnings effekt. I 1999 kunne det foreløbig konkluderes, at loven havde vist sig effektiv. Undersøgelsen understreger særligt betydningen af de såkaldte interventionscentre. I lovens første tre anvendelsesår skete der bortvisning i 10.552 tilfælde i alt (Østrig har 8,1 millioner indbyggere), hvilket er mere end forventet. Antallet af brud på bortvisningsordrer og -tilhold har været overraskende lavt, nemlig ca. 10 %. Papirarbejdet udgør tilsyneladende det største problem for en effektiv implementering af lovgivningen. Nogle politifolk vil hellere vælge de mere tidsbesparende alternativer såsom at mægle mellem parterne, ligesom der i nogle tilfælde i stedet indgås en frivillig aftale med voldsudøveren om at forlade bopælen. Papirarbejdet er tilsyneladende en uundgåelig pris for et velfungerende samarbejde mellem politi og interventionscentre og for voldsudøverens retssikkerhed.

Forslagsstillerne ønsker først og fremmest at hjælpe ofrene, så eksempelvis en kvinde, der er blevet slået af sin mand, ikke behøver at søge tilflugt på et krisecenter med eventuelle børn. I stedet skal det være muligt for politiet at bortvise voldsudøveren fra hjemmet i en vis periode, så kvinden får tid og ro til at overveje, om hun vil anmelde volden, og om hun vil søge skilsmisse. Desuden er det for eventuelle børn også et bedre alternativ, så de i stedet for at komme med mor på krisecenter får mulighed for at blive i deres hjem og kendte omgivelser.

Bestlutningsforslaget har ikke til hensigt at indføre en ny forretningsgang for politiet i disse sager. Muligheden for bortvisning er derimod tænkt som et supplement til politiets nuværende beredskab.

Bortvisning skal for det første kunne ske umiddelbart eller »på stedet« med mulighed for efterfølgende retskendelse. Her tænkes der for eksempel på den situation, hvor politiet af naboer bliver tilkaldt til et såkaldt »husspektakel«. Hvis det ved ankomsten er ty-